

Grajščak je zdvajal. »Izgubil jo bodem,« klical je obupno. »Ako je ne bi toliko ljubil, bi morda živila. Taki žive, za katere se nihče ne briga! Videti je, kakor da ima svojeglavna in brezsrčna smrt največje veselje, da sega po življenju onih, ki umirajoč s sabo odnašajo tudi drugih življenje, drugih srce!«

Jaz sem ga tolažil, kolikor sem ga mogel, dasi sem bil do dna duše presunjen. Ali ni življenje največja, najgroznejša žaloigra, ki jo more ustvariti najbolj bujna domislivost? — Jutro nam je bilo prineslo brezkončno radost in občo zadovoljnost, a večer nas je našel v trepetu, žalosti in obupu.

Drugi dan se je bolezen obračala na bolje. Napadi so se redkeje in redkeje ponavljali; začel sem upati, da se skoro popolnoma poležejo. Nekaj sem pa vedel za gotovo, da okrevanje bode mučno, nevarno, dolgo. Zato je grajščak brzojavil v bližnjo bolnišnico po strežnico. Toda dobili smo odgovor, da pred tremi dnevi ne more priti nobena. In tako sem skoro jaz jedini noč in dan bedel pri bolnici. Hortenzija je čuvala mater ter samo zdaj pa zdaj sočutno povpraševala po grajščakinji. Zopet se je ona angeljska miloba in sočutnost razprostirala po nje bledem obrazu, kadar se je bližala gospejini postelji povpraševati, kako se kaj počuti. Nato je nemo stiskala grajščaku roko, ki se zdaj ni ganil od soproginega vzglavja, šepetala mu nekaj tolažljivih besed, potem pa lahno in tiho kot sapa šla iz sobe.

Mene sedaj nikoli ni pogledala v obraz; a zato sem jo jaz tem ostreje opazoval, toda z drugimi čustvi nego nekdanj.

(Konec prihodnjič)

Lovec.

Predragi moj je lovec mlad,
Ki ljubi puško, samokres,
A bolj ima še mene rad,
Rekoč, da sem mu luč nebes

Kadar odpravlja se na lov,
Podam mu zelen rožmarin,
In on prinese mi domov
Planink najlepših iz planin.

Dekleta me zavidno zro
In često tajno govore:
»Pod krogli mu srce mro,
Vmoril i njeno bo srce.«

Da, da, zadel me je v srce,
A rana ta nevarna ni,
Saj on i za zdravilo ve, —
Naj svet, kar hoče, govori.

Alenka.

